

CORONA ONDERZOEKSCOMMISSIE - DEEL 18 | DOOR JOCHEN MITSCHKA

Posted on 30. November 2020

Belediging van royalty's of noodzakelijk proces?

Een standpunt van Jochen Mitschka.

We zetten de verslaggeving van de 9e vergadering van het Corona-comité "De rol van de media" (1) voort met het 4e en laatste deel, komen later terug op vergaderingen 7 en 8, wanneer de door YouTube geblokkeerde video's opnieuw worden geüpload op andere kanalen, en beschikbaar zijn op de pagina van het Corona-comité.

Na de Duitse journalist en psycholoog Patrick Plaga, die momenteel in Zweden woont, nam Prof. Michael Meyen, die de situatie van de media in de crisis analyseert vanuit een sociologisch en historisch perspectief, het woord. Professor Ludwig werd toen geïnterviewd. Hier de voortzetting van zijn hoorzitting.

Professor Johannes Ludwig

Dr. Füllmich noemde de opmerking van een minister van Binnenlandse Zaken dat hij iets niet kon zeggen omdat het de bevolking van streek zou kunnen maken, en vroeg of zo iets ook in de media bestond.

Uit vele discussies legde Prof. Ludwig uit dat elk medium zo'n vraag op een andere manier beantwoordt. Er was geen regel. Alleen in gevallen als ontvoering, of in andere gevallen waarin een mensenleven acuut in gevaar is, is er geen consensus om geen melding te maken.

Dr. Füllmich sprak de indruk uit dat er in de "Blut und Busen"-kranten geen remming is om zelfs de meest intieme gegevens van beroemdheden te publiceren, aan de andere kant worden politieke schandalen tamelijk zorgvuldig behandeld. Hij vroeg of er in Duitsland bedenkingen waren bij het melden van politieke schandalen.

Prof. Ludwig ontkende dit en wees erop dat er veel politieke schandalen in de media zouden komen. Als voorbeeld noemde hij het aftreden van bondspresident Wulff. Wat echter niet in twijfel wordt getrokken, is hoe afhankelijk het Robert Koch Instituut is van de politiek, of welke rol de individuele protagonisten spelen in de Corona-affaire, hoe de anticiperende gehoorzaamheid werkt, hoe de

besluitvormingsprocessen zijn, enz.

De gewone journalist staat onder grote druk om regelmatig verhalen aan te bieden, die vervolgens worden meegenomen, en als hij in dienst is, moet hij de pagina's vullen. Dit helpt om de vraagstelling van kritieke kwesties te temperen. Aan de andere kant zijn er volgens Prof. Ludwig steeds minder journalisten die worden vrijgelaten voor onderzoekstaken of die de financiële middelen hebben om zelf onderzoek te doen.

Mevrouw Fischer maakte bezwaar tegen het feit dat de media zichzelf ook steeds meer als een partij zien en menen dat zij een eenzijdige plicht hebben om de zaken op te helderen. Een politieke "boodschap" zou worden overgebracht, een stemming, niet neutrale informatie. Prof. Ludwig bevestigde dat dit waarschijnlijk ook een schending van de taken van de publieke omroep zou zijn. Een andere vaststelling zou zijn dat de WCC zich in toenemende mate zou oriënteren op de particuliere omroepen.

Het grootste probleem is dat dergelijke kritiek nooit van binnen de WCC zelf zou komen, voegde Prof. Ludwig eraan toe, maar dit zou een teken zijn van hoe fijn en deels onzichtbaar de verbindingen, de afhankelijkheden en de "nabijheid van de staat" zouden zijn, zelfs als het geen staatsradio of -televisie zou zijn in zuiver juridische termen.

Dr. Füllmich verwierp dat de Duitse journalist Reitschuster in een interview zei dat bekende journalisten van de ÖRR hem hadden geklaagd over een gebrek aan vrijheid in de verslaggeving, maar vervolgens op de televisie op een borstkastoon het tegenovergestelde verklaarde. In reactie daarop zei Prof. Ludwig dat de afhankelijkheid en de impact in de WCC van Duitsland dezelfde zouden zijn als die van Rusland vandaag de dag, dat over het algemeen wordt gezien als de spreekbuis van Poetin.

Juridisch gezien zou Duitsland ideale omstandigheden hebben voor de journalistiek en zou het zich in een van de meest comfortabele situaties bevinden die men zich kan voorstellen. Maar de facto zouden de economische beperkingen en afhankelijkheden zo geperfectioneerd zijn dat deze vrijheden niet gebruikt zouden worden.

Dr. Füllmich deed vervolgens verslag van een Amerikaanse journalist van de New York Times die veel

familieleden had verloren in de nazi-concentratiekampen. Hij zou verslag hebben gedaan van de Duitse voetbalzomer, waarin hij alle bedenkingen tegen de Duitsers had verloren. Maar toen stelde hij dat dit slechts het oppervlak van de maatschappij zou zijn geweest. Jaren later klaagde hij over een "zelfgenoegzaamheid" een "saaie" zelfgenoegzaamheid. Dr. Füllmich vroeg vervolgens of dit waar is voor de media.

Prof. Ludwig wilde dit niet bevestigen. Hij zou eerder, vooral onder de ouderen, een gevoel van onderwerping aan de autoriteiten hebben gevonden. In plaats van zelfgenoegzaamheid heeft hij het liever over structurele onevenwichtigheden die niemand in twijfel durft te trekken. En dat zou eigenlijk een politiek schandaal zijn. Prof. Ludwig was van mening dat de laatste zittingsperiodes een "warboel" zouden zijn geweest zonder dat de politiek democratische perspectieven voor de toekomst had ontwikkeld. En dit gold vooral voor het soort mediasysteem dat nodig is in een moderne democratie.

Dr. Wodarg vroeg wat men zou moeten schrijven in een partijprogramma om dingen ten goede te veranderen. Prof. Ludwig antwoordde dat een publieke discussie hierover eerst nodig zou zijn. En in de eerste plaats zou deze discussie betrekking moeten hebben op de media die door het maatschappelijk middenveld, d.w.z. de WCC, worden gefinancierd.

Al vele jaren wordt er op kleine schaal gediscussieerd over de samenstelling van de omroepzaden. Vertegenwoordigers van een zeer beperkt maatschappelijk spectrum zouden daar zitten. En natuurlijk moet men het hebben over alle mechanismen die zich in de WCC hebben ontwikkeld. Dan zouden ook portalen die alternatieven bieden, in de discussie over de WCC moeten worden betrokken en zou moeten worden overwogen waarom een sportclub wel belastingvoordelen zou kunnen krijgen, maar het aanbod van media-inhoud in het belang van een pluralistische opinievorming niet. Hij vond dat de bijdrage van de kritische journalistiek belangrijker zou zijn voor de maatschappij dan het plezier van het voetballen of het fokken van konijnen.

En de privé-media moeten worden aangemoedigd om met de gebruikers te praten, zodat ze heel openlijk kunnen praten over de mechanismen van beïnvloeding door economische afhankelijkheden.

Dr. Füllmich vertelde vervolgens uit zijn verleden hoe een spiegeljournalist, die veel onthullende verhalen had meegebracht, vervolgens had gefaald in zijn poging om achter de rommel van Hypobank te komen en met pensioen te gaan, terwijl Spiegel de reclame van Hypobank voor miljoenen euro's drukte.

Prof. Ludwig noemde de Spiegel nog steeds een van de Duitse paradepaardjes in de mediasector. Hij had eerder gezegd dat elke journalist een "controleur" zou krijgen die de rapporten zou controleren, daarom waren ze meestal onaantastbaar, en alleen bij Relotius zou het systeem hebben gefaald. Vervolgens legde hij uit dat de grote testcase voor de spiegel nu de rapportage over Corona zou zijn, en of de spiegel in staat zou zijn om zijn eigen fouten te analyseren en de consequenties te trekken.

Dr. Füllmich legde uit dat de New York Times zijn geloofwaardigheid had herwonnen door zelfkritiek op de berichtgeving over "We must go to war in Iraq". Degenen die dat niet deden, zouden op den duur verliezen.

Dr. Wodarg wees erop dat de media nodig zijn om beslissingen te nemen in het dagelijks leven. Maar elke burger heeft andere informatiebehoeften. Daarom vroeg Wodarg waarom hij niet aan elke burger een onvoorwaardelijke hoeveelheid media zou geven die hij kan gebruiken om informatie te verkrijgen die voor hem relevant is. Hij vroeg of zo'n model niet zou bestaan. Prof. Ludwig legde toen uit dat de media zichzelf financieren door middel van crowdfunding.

Dr. Wodarg merkte op dat degenen die geld hebben natuurlijk crowdfunding bijdragen kunnen leveren, en dat arme mensen geen invloed zouden hebben op de media. Dus dacht hij dat een beschikbaar budget voor iedereen dat niet wordt uitbetaald, maar alleen kan worden gebruikt voor de media, een democratische manier zou zijn om de media te promoten.

Prof. Meyen vond het idee van een "onvoorwaardelijk mediabudget" een zeer goed idee om in de discussie te brengen.

Aantal deelnemers aan demonstraties

Aan het einde van de hoorzitting verklaarde mevrouw Fischer dat het comité de Berlijnse politie had gevraagd hoeveel deelnemers aan de demonstraties hadden deelgenomen en dat zij hadden verzocht de

situatieverslagen in te zien. De advocaten hadden hierop geen antwoord gekregen. Vervolgens werd een klacht ingediend in het kader van de interim-procedure van de perswetgeving. In het bijzonder wordt geëist dat de politie uitlegt hoeveel deelnemers er op welk moment door de politie zijn ingeschat en hoeveel verschillende demonstraties er zijn geweest.

Het tweede deel van de vraag had betrekking op vorderingen op grond van de wet op de vrijheid van informatie. Normaal gesproken is er een langere wachttijd van minstens een maand. Na drie maanden konden men dan een klacht van inactiviteit indienen.

De politie heeft niet gereageerd, maar de rechtbanken worden geacht te reageren en de advocaten staan te popelen om de antwoorden te horen.

Prof. Meyen antwoordde dat men als journalist de druk moet kunnen weerstaan en weerstand moet kunnen overwinnen. Als men niet bereid was om alles uit de kast te halen wat er in Duitsland nog beschikbaar is, als men dat niet kon, zou men eerder op zoek moeten gaan naar een ander beroep.

De Tagesspiegel zou een journalist hebben die gespecialiseerd is in juridische zaken, van wie men praktisch wekelijks kon lezen dat hij een ander proces had gewonnen voor het vrijgeven van informatie. Er waren goede mogelijkheden in Duitsland, zei hij, men hoefde ze alleen maar te gebruiken.

Mevrouw Fischer verklaarde aan het eind van het interview dat ARD had verklaard dat zij ook in Zweden persconferenties had bijgewoond, terwijl de geïnterviewde journalist Plaga verklaarde dat vrijwel geen enkele buitenlandse journalist naar de persconferenties van Anders Tegnell had geluisterd. Desgevraagd beperkte de heer Plaga vervolgens de informatie dat hij niet altijd alle persconferenties had bijgewoond, zodat het mogelijk was dat een vertegenwoordiger van de ARD aanwezig was op een conferentie die hij niet had bijgewoond.

Tot slot werd vermeld dat de bank de geblokkeerde rekening van Dr. Füllmich voor het Corona-comité zou hebben geannuleerd en alle op de rekening gestorte bedragen zou hebben afgewezen, en dat er al een nieuwe rekening voor donaties op de website is gepubliceerd.

Vooruitzichten

De volgende samenvatting gaat over Sessie 10, waarin de gevaren van het virus, de behandeling van de ziekte en de vaccinatie als uitweg worden besproken. De zittingen 7 en 8 zijn helaas niet meer beschikbaar op de website van de commissie, omdat ze van YouTube zijn verwijderd.

Bronnen:

(1) <https://youtu.be/Q11xjqRwWhk>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren.

+++

Foto bron: OvalMedia

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK